

van den Antwerpschen meester werkelijk, nóch in 't opzicht van de kleur, noch in dat van de teekening, veel gemeen heeft.

Dat het streven van de beide jongere kunstenaars nagenoeg „gelijk loopt” met dat van den ouderen meester, is onbetwistbaar. Parallel, ja, — doch uitgangspunt en einddoel liggen, voor elk streven, tamelijk ver van elkander. Het is overigens opvallend, hoezeer hun teekening, perspektief en kleur-behandeling verschilt van die van den grooten Antwerpschen meester. Het archaïstische, gewild archaïstische, dat deze drie factoren bij hem opleveren, ontbreekt b v. bij de Gentsche gebroeders geheel.

Het debuut van onze jonge Gentenaars valt rond de jaren 1861—1862,



Hoe Boudewijn Hapken recht pleegde, schilderij van Juliaan de Vriendt (Museum te Brussel).

met andere woorden in een tijd, toen het realisme — dat van Champfleury en Courbet bedoel ik — zegepralend „*son tour d'Europe*” maakte. En nu is het voor mij noch min noch meer dan treffend te zien, hoe deze twee nederige, nog onervaren Vlaamsche jongens, ofschoon door een dagelijkschen omgang met allerlei jonge artiesten volkomen op de hoogte van al wat er rond hen gebeurde, aan den heerschenden smaak van dan af weten te ontsnappen, en — als deden zij 't er om! alsof 't voor hen een lust was de „*Openbare Opinie*” te tarten! — vóór den dag te komen met onderwerpen, die wel iedereen, in die dagen, voor . . . verouderd, uit de mode, „*nicht zeitgemäss*”, ja, voor belachelijk moest aanzien.

Juliaan en Albrecht de Vriendt waagden het, in heusche werkelijkheid, in